

5 How dirty are your clothes? iArts-project about waste in the Maas

8-9 Philharmonie zuidnederland als lab voor cultuurwetenschappers

16 Praeses vs Praeses: "Ik ben geen kind meer en ook geen middelbare scholier. Ik zit er tussenin, ik ben student."

Foto's: iArts-studenten, Jean-Pierre Geusens, Joey Roberts

Mensamedewerkers maken bezwaar tegen loonval 800 euro bruto per maand minder

Acht mensamedewerkers protesteren tegen een forse salarisverlaging, die per 1 november ingaat. De werknemers zijn na de uitbesteding van de catering in 2010 overgenomen door Albron en weten al jaren dat ze vanaf 2018 geheel onder die CAO vallen. Maar 800 euro bruto minder per maand? Het Lokaal Overleg doet intussen een beroep op het college van bestuur om deze medewerkers, die gedwongen werden om over te stappen, te compenseren.

De uitbesteding van de catering had ingrijpende gevolgen voor het personeel. De vijftig-plussers bleven in dienst van de UM, maar wie jonger was dan vijftig kwam op de loonlijst van Albron. Wel hielden zij in eerste instantie hetzelfde salaris, aangezien de nieuwe cateraar – dat was in de aanbesteding geregeld – het verschil acht jaar lang zou bijlappen. Maar deze compensatieregeling, zoals beschreven in het sociaal plan, stopt per 1 november. Sommige medewerkers blijken nu 350 euro bruto minder te gaan verdienen, anderen 800 euro. Ze hebben het zien aankomen maar maken toch bezwaar. Er is volgens hen een nieuwe situatie ontstaan, nu de universiteit het

contract met Albron met twee jaar heeft verlengd. De cateraar mag dus nog twee jaar op dezelfde voet door, terwijl de medewerkers op een houtje moeten bijten, vinden ze. Dat voelt onrechtvaardig, zegt een van hen, die anoniem wil blijven.

Een ander bereidt juridische stappen voor met verwijzing naar een arrest van de Hoge Raad, naar aanleiding van een zaak waarbij nota bene ook Albron was betrokken. De Hoge Raad oordeelde in 2013 dat de medewerkers die in dit geval van Heineken naar Albron overgingen, aanspraak mochten blijven maken op de rechten die zij vóór de overgang hadden. Of deze uitspraak ook op de Maastrichtse situatie van toepassing is, is onduidelijk.

Het Lokaal Overleg (LO), acht jaar geleden betrokken bij de opstelling van het bewuste sociaal plan, pleit er bij het college van bestuur voor om de mensamedewerkers de komende twee jaar te compenseren. "Dat hoeft de UM helemaal niet te doen", zegt Wilma Klinkhamer, lid van het LO. "Maar bedenk wel dat deze mensen ooit heel loyaal waren aan de UM en er nooit om hebben gevraagd om te worden overgeplaatst."

Lees verder op pagina 11

City centre university library open 24 hours a day during XXL weeks

The university library in the city centre will be open 24 hours a day from this Saturday. It concerns a pilot project during the so-called XXL weeks, the weeks before and during the exam week.

In previous years, the city centre university library already had longer opening hours during the exam period, up to midnight instead of ten o'clock. "Next Saturday, the university library in the city centre will open at eight o'clock and not close until Friday 25 October at 10 o'clock in the evening," says Guus Foppen, building management official at the university library. Opening hours in Randwyck will remain the same as in previous XXL weeks. Why not have a 24-hour opening there as well? "The university library in the city centre is busier and in Randwyck, because of its remoteness, it is more difficult to guarantee safety," says Carin Klompen, department manager of library locations and services. During the experiment, we will look at things such as the number of visitors, the distribution of students across the day and the use of materials (books, printers, computers, et cetera). "In the XXL weeks, the occupancy rate is at times

more than 90 per cent. We hope that because of the night-time opening hours, numbers will be spread out more and everyone gets an opportunity to find a suitable study space," says Klompen.

The gate on the Grote Looiersstraat will be locked; the university library will only be accessible from Nieuwenhofstraat and entry will only be gained with a UM card. Three Securitas employees will keep watch during the night. Foppen: "I have asked them to also regularly make their rounds outside; for the students' safety, but also to prevent noise hindrance for surrounding residents."

"It will be difficult to draw conclusions after just one period of three weeks," says Foppen. That is why the night-time opening hours will be repeated during the exam periods in December, March and June. The pilot project will be paid for from the student loan system, the money that has become available because of the abolition of the basic grant and which now must be used to improve education. The costs of the 24-hour opening during the XXL weeks in 2018/2019 is estimated to be approximately a hundred thousand euro.

Yuri Meesen

SPLINTERS

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek. Ideeën? Mail wendy.degens@maastrichtuniversity.nl

Lucratieve scripties

Het academisch jaar is amper een maand oud, maar veel studenten in hun laatste jaar zijn er al mee bezig: waar moet de scriptie over gaan? Nu zal de keuze doorgaans gemaakt worden op basis van interesse en haalbaarheid, maar soms kan het juiste onderwerp meer opleveren dan een goed punt. Schrijf je bijvoorbeeld over tinnitus, dan kom je in aanmerking voor de

scriptieprijs van Stichting Hoormij, een belangenorganisatie voor doven en slechthorenden. De winnaar steekt 2000 euro in de zak. Heb je meer interesse in het hoger onderwijs, dan belandt je scriptie misschien op ScienceGuide, een online wetenschappelijk platform. Dat én een tablet is wat de winnaar van de Hoger Onderwijs Scriptieprijs, georganiseerd door de Landelijke Studentenvakbond, krijgt. Het lucratiefst is meedingen naar de Nederlandse Gasindustrie Prijs. De schrijver van de beste afstudeerscriptie die opmerkelijk, bijzonder en innovatief is voor de gasindustrie krijgt maar liefst 6000 euro mee naar huis.

Groenste introweek van Nederland

Duurzaamheid, daar kun je niet vroeg genoeg mee beginnen. Dus heeft

Studenten voor Morgen, een duurzaamheidspromotieorganisatie (goed scrabblewoord), de Duurzame Introductie Stunt in het leven geroepen. Sinds 2014 krijgt de introductieweek die het zorgvuldigst met het milieu is omgegaan een prijs (750 euro). Dit jaar was dat Maastrichts eigen Werkgroep Inkom (WGI). Voorzitter Mauk van Bergen vertelde eerder al in *Observant* dat de Inkom van 2018 de duurzaamste editie ooit zou worden. “We wisten niet goed waar te beginnen”, zei Van Bergen toen. “Daarom werken we samen met het GreenKey keurmerk – zij hebben allerlei richtlijnen en adviezen.” Een greep uit de maatregelen die de WGI nam: al het drukwerk had het FSC-keurmerk, de Inkom-shirtjes waren duurzaam gemaakt en de woensdag was omgedoopt tot Awareness Wednesday. Er was toen alleen vegetarisch eten verkrijgbaar.

Seks onder je 25e

De Haagse Hogeschool doet onderzoek naar een filmpje, waarop te zien is hoe een stel seks heeft in een lesruimte. Het filmpje, opgenomen door een matglazen raam vanuit een gang, werd vorige week anoniem online gezet met de tekst ‘Nablijven wordt beloond op de Haagse Hogeschool’. De hogeschool

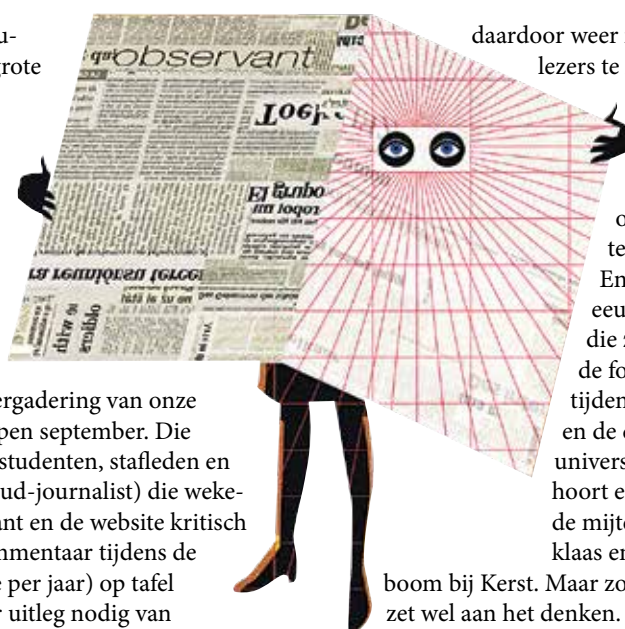
zoekt uit wie er op de beelden te zien zijn. Op het moment dat het tweetal het er zichtbaar (voor de hele wereld) van neemt, onthult de GGD hoe het ervoor staat met de seksuele gezondheid van jongeren. ‘Seks onder je 25e’ heet het onderzoek dat vorig jaar werd uitgevoerd onder twaalf tot en met 24-jarigen en waarvan nu de resultaten bekend zijn gemaakt. Per regio – wij pikten Zuid-Limburg eruit – worden de belangrijkste conclusies getrokken: zes op de tien jongeren zijn seksueel actief, ze hebben iets eerder geslachtsgemeenschap dan de rest

van het land (17 in plaats van 18 jaar) en een op de tien meisjes gebruikt structureel géén anticonceptie. Opvallend is ook dat in dit deel van de provincie een groter deel van de jongens een soa-test heeft laten doen dan in de rest van Nederland. Een verklaring wordt helaas niet gegeven. Tot slot: bijna de helft van de meisjes heeft minstens één ongewilde seksuele ervaring. Voor de jongens is dat 18 procent. De vraag naar de meest ‘gebruikte’ seks-plekken, stond niet op de lijst. Een lesruimte zal toch niet in de top drie staan?

“We missen Bergbroeder”

“Waarom staan altijd die rode jurken op de foto tijdens de opening van het academisch jaar? Kan dat niet origineler?”
 “Mooi interview met de nieuwe man van Studium Generale.”
 “Ik lees ze graag, maar hebben we niet te veel leuke series als *(Wo)man at work*, *Zing, bid, huil, werk, lach en bewonder* en *Praeses versus Praeses*?”
 “Ik hoor zoveel Engels in winkels en restaurants in Maastricht. Als dat nu in Amsterdam gebeurt, maar in mijn eigen stad? Is dat geen verhaal voor *Observant*? Hoe dat Engels botst met de lokale bevolking?”

“De columns van student Cato zijn van grote klasse.”
 “De achterpagina verdient beter qua opmaak. Vorig jaar zat die geramd, nu niet. De kop mag groter, de foto ook.”
 Een greep uit de opmerkingen die gemaakt werden tijdens de jongste vergadering van onze redactieraad, afgelopen september. Die bestaat uit een club studenten, stafleden en een buitenlid (een oud-journalist) die wekelijks de papieren krant en de website kritisch bekijkt, om hun commentaar tijdens de bijeenkomsten (drie per jaar) op tafel te leggen. Soms is er uitleg nodig van de redactie. ‘Ja, die drie leuke human interest series zijn een bewuste keuze. We zetten zo studenten ‘letterlijk’ in de krant en hopen

daardoor weer meer student-lezers te lokken. Een groep die niet altijd makkelijk te porren is om een artikel te lezen.’
 En dan die eeuwige toga’s die zo prominent de foto’s bevolken tijdens de opening en de dies van de universiteit. Het hoort erbij, net zoals de mijter bij Sinterklaas en de dennenboom bij Kerst. Maar zo’n opmerking zet wel aan het denken. Dus wie weet. Wat de opmaak van de achterpagina betreft, ja dat kon beter. Is het u opgevallen dat die de afgelopen week al

drastisch is aangepast? En dat Engels in de stad? Tja, misschien komt dat er nog een keer van, maar het heeft niet onze eerste prioriteit. Misschien is dat ook eerder een verhaal voor *Dagblad De Limburger*.
 Wat we niet kunnen veranderen is Bergbroeder. Die komt echt niet meer terug. Hij is met pensioen, geeft de geraniums water en mailt mopperend dat hij al minimaal tien onderwerpen heeft zien langskomen voor zijn column. Ik citeer: “Neem bijvoorbeeld wat de facilitaire dienst schrijft over de verbouwing van de Berg. Dat project heet daar *Minderbroederswerk*. Er is al veel bereikt, zeggen ze, zoals de realisatie van een aantal openbare *aanlandplekken* voor personeel. Wat moeten we ons daar in godsnaam bij voorstellen?”
 Bergbroeder had er wel raad mee geweten.

Riki Janssen

Iedere week schrijft de hoofdredacteur over het leven op de redactie

Pavlov hoogleraren

Tilburg University is het brekebeentje onder de universiteiten. De affaires stapelen zich op. Het meest recent zijn de fouten en slordigheden in een proefschrift over salafisme. Het CvB in Tilburg heeft een externe deskundige ingeschakeld om het proefschrift te beoordelen. De promotor, Ruben Gowricham, heeft al erkend dat het proefschrift onjuistheden bevat en een erratum aangekondigd. Hoogleraar Gowricham kwam al eerder in opspraak omdat hij promovendi geld vroeg voor begeleiding bij hun onderzoek. Ook kreeg hij van Tilburg University €35.000 per promotie. Zo verdiende hij in vier jaar tijd €220.000. Gowricham is niet de enige Tilburgse hoogleraar die in opspraak is geraakt. Het radioprogramma Argos onthulde dat hoogleraar John Rijsman 17 promoties per jaar had. Argos omschreef Tilburg University als een promotiefabriek. Ook bij Rijsman zijn er ernstige twijfels over de kwaliteit van de afgeleverde proefschriften. Verder was er nog de hoogleraar Arie de Ruyter die een miljoen euro ontving van de universiteit voor 47 promoties en hoogleraar Jaap van den Herik die €75.000 kreeg voor het begeleiden van drie promovendi. Tegen De Ruyter loopt inmiddels en strafrechtelijk onderzoek. En dan hebben we Diederik Stapel nog niet genoemd. Wat is er mis in Tilburg?

Al vier jaar geleden was bekend dat een universiteit in Nederland plotseling een onverklaarbaar sterke toename in het aantal promoties had. Het ministerie van onderwijs heeft daarop de promotiebonus verlaagd om de financiële prikkel bij de promotiefabriek te verminderen.

Het is zonneklaar dat het College van Bestuur van van Tilburg University voor een belangrijk deel schuldig is aan deze affaires. Het CvB kreeg geen argwaan bij de 17 promoties per jaar bij een verder onbekende hoogleraar als Rijsman, ging in zee met een dubieuze hoogleraar als Gowricham en betaalde De Ruyter een miljoen euro voor het begeleiden van promovendi.

Hoogleraren die door geld gedreven worden horen niet op een universiteit thuis. Hoogleraren zijn geen roedel Pavlov honden die kwijlend achter een promotiebonus moeten aanhollen. Het CvB van Tilburg University heeft mensen tot hoogleraar benoemd die niet professorabel zijn.

UB binnenstad 24 uur per dag open tijdens XXL-weken

UB Binnenstad Foto: Joey Roberts

De universiteitsbibliotheek in de binnenstad gaat vanaf komende zaterdag 24 uur per dag open. Het gaat om een pilot tijdens de zogenoemde XXL-weken, de weken voor en tijdens de tentamenweek.

In voorgaande jaren waren er in de binnenstad rondom de tentamenperiode al ruimere openingstijden, tot twaalf uur 's nachts in plaats van tien. "Komende zaterdag gaat de universiteitsbibliotheek in de binnenstad om acht uur open en sluit pas op vrijdag 25 oktober om 10 uur 's avonds", zegt Guus Foppen, medewerker gebouwenbeheer van de UB. In Randwyck blijven de openingstijden hetzelfde als in andere XXL-weken. Waarom hier geen 24-uursopeningstelling? "De UB in de binnenstad is drukker

en het is in Randwyck vanwege de afgelegen locatie moeilijker om de veiligheid te garanderen", zegt Carin Klompen, afdelingsmanager bibliotheeklocaties en -services.

Tijdens het experiment wordt er onder andere gekeken naar het aantal bezoekers, de spreiding van de studenten over de dag en het gebruik van materialen (boeken, printers, computers, etc.). "In de XXL-weken is de bezettingsgraad soms meer dan 90 procent. We hopen dat de nachtopenstelling zorgt voor een bredere spreiding, dan heeft iedereen kans op een geschikte studieplek", zegt Klompen.

De poort aan de Grote Looiersstraat gaat dicht; alleen via de Nieuwenhofstraat is de UB bereikbaar en alleen met een UM-kaart kom je erin. Drie mensen van Securitas gaan

's nachts de boel in de gaten houden. Foppen: "Ik heb ze gevraagd of ze ook regelmatig een rondje buiten maken; voor de veiligheid van de studenten, maar ook om geluidsoverlast voor buurtbewoners te voorkomen."

"Het is moeilijk om na drie weken al conclusies te trekken", zegt Foppen. Daarom wordt de nachtopenstelling herhaald tijdens de tentamenperioden in december, maart en juni. De pilot wordt betaald uit de studievoorschotmiddelen, het geld dat nu vrijkomt door de afschaffing van de basisbeurs en moet worden ingezet voor beter onderwijs. Kosten voor de 24-uursopeningstelling tijdens de XXL-weken in 2018/2019: ongeveer honderdduizend euro.

Yuri Meesen

Tussenstand opkomst medewerkersbelevingsonderzoek: 43 %

Op maandag 24 september ging het UM-medewerkersbelevingsonderzoek online. Nu, na anderhalve week, heeft 43 procent van de medewerkers de enquête ingevuld. De organisatoren hoopten vooraf op een respons van 60 procent. Die lijkt zeker niet onmogelijk met nog anderhalve week te gaan.

Persoonlijk mails van de rector, posters door de hele universiteit, en een wekelijkse update van het aantal deelnemers op intranet: daar wordt eenieder nogmaals aangespoord om het onderzoek toch vooral in te vullen. Zo

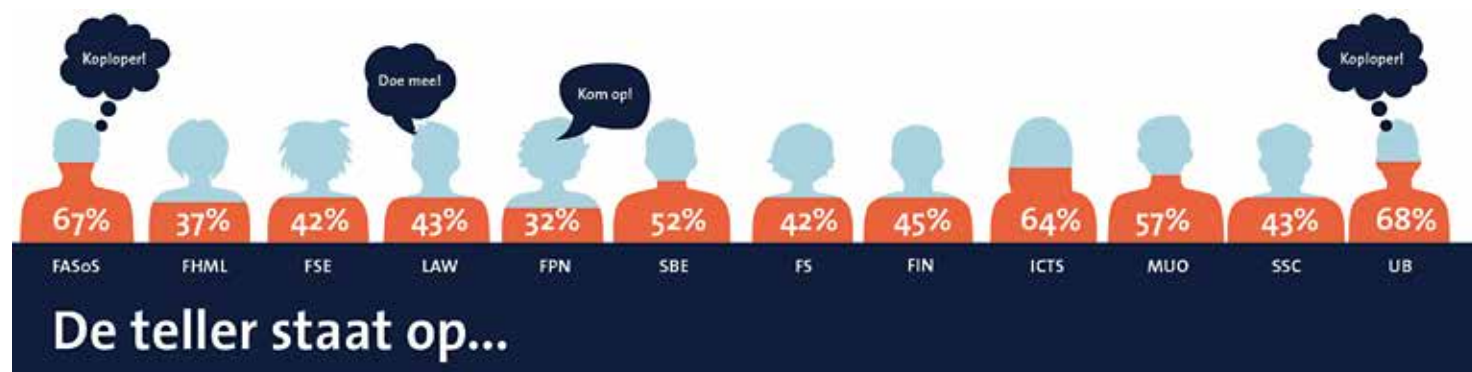
zegt HR-directeur Antoon Vugts: "We hebben jouw eerlijke mening nodig en beloven dat we actief met de resultaten aan de slag gaan." Bij de laatste enquête lag de respons rond de 40 procent. Die stamt uit 2015 en was niet, zoals nu, gemaakt door experts die de UM in huis heeft.

De vragen gaan over werkdruk, erbij horen (inclusiviteit), mobiliteit, leiderschap, je veilig voelen, kunnen leren, loopbaanplanning, vitaliteit, hoe 'gezinsvriendelijk is de UM', enzovoort.

Er zijn duidelijke verschillen in opkomst

tussen de diverse onderdelen van de UM. De staf van de universiteitsbibliotheek (68 procent) gaat samen met die van de faculteit Arts and Social Sciences (67 procent) en ICTS (64) op kop. De medewerkers van de Randwijck-faculteiten moeten nog een tandje bijzetten, willen ze die percentages halen. Psychologie en neuro-wetenschappen komt op dit moment niet verder dan 32 procent, en Health Medicine and Life sciences zit op 37 procent. Het UM-medewerkersbelevingsonderzoek is nog tot en met vrijdag 5 oktober online.

RJ

Wim Groot

Hoogleraar gezondheidseconomie en hoogleraar evidence based education

The new humanitarian aid: export of business philosophy

Imagine you, a researcher, are given a bag of money, unlimited time and personnel. What research would you do? Elsje Fourie, researcher at Fasos, would like to do fieldwork in one of the many Ethiopian businesses that are currently so taken in by the Japanese business philosophy of Kaizen. What does that entail?

How can you quickly achieve industrialisation and economic growth? To answer this question, many African countries look to the east. To Japan, which has grown explosively since the seventies, to China, which has been booming since the eighties, but also to the four Asian dragons: Hong Kong, Singapore, South Korea and Taiwan.

One hundred years ago, Ethiopia was already inspired by Japan, says researcher Elsje Fourie, who is from South Africa. "The so-called Kaizen philosophy, in which a country could be rapidly modernised, was especially appealing. This theory became known

in the eighties through Toyota and Western car manufacturers also experimented with it."

"The time of humanitarian aid, like the West has provided for a long time, is no longer. It is now all about economic growth"

It is a business philosophy that both keeps labourers in their place and emancipates them, says Fourie. "It is all about efficiency, but at the same time the labourers' views are taken seriously. Many changes on the workfloor don't come from above but from below. Every working day starts with a team

meeting, in which all can have their say." Today, Ethiopia is the country with the largest number of experiments in this field; it is even part of government policies. Consultants are being trained in Japan, who then put the management philosophy into practice in Africa. "I would like to do fieldwork in such an Ethiopian business. How are those Japanese instructions delivered, how are they received by the Africans? Is there room for social aspects or is it all about economic growth? I personally think the latter." She would also like to go to Japan to sit in

on the training of consultants. What parts of the philosophy are emphasised? What are the preliminary results? Does it work? What are the advantages for Japan? "I think it is a strategy to promote the country in Africa. At the moment, Japan is overshadowed by China.

There are hardly any Japanese businesses that invest in Ethiopia, also because they are risk-averse. So this could lower the threshold for this transition. Last but not least, the export of Kaizen is a serious attempt by Japan to improve social equality."

One could see the export of management techniques as a modern form of development aid, says Fourie. "The time of humanitarian aid, like the West has provided for a long time, is no longer. It is now all about economic growth, about new infrastructure, roads, and buildings. Or 'doing business for the good of Africa'. The Netherlands also participates in this: establishing businesses in Africa and at the same time providing access roads or building a school for the labourers' children."

An important question is still: what about the original aim of development aid, which was improving human development, of the freedom and opportunities of people? Will that aim be achieved through economic partnerships, or will that fall by the wayside? "Let's briefly go back to the eighties: does Kaizen work in Western car businesses? No, not really. "Specific ideas were adopted, such as the so-called just-in-time management approach. So, don't keep stocks, but only jump into action when there is an order. All in all, there was a lot of trouble with the unions, who felt that the 'team spirit' was a poor reflection of true solidarity.

Maurice Timmermans

In this series scientists talk about the research they would really like to carry out

 [Nederlandse versie op www.observantonline.nl](http://www.observantonline.nl)

Wishful Thinking

Elsje Fourie Photo: Joey Roberts

The Strength Behind the Smile

Albert Mhangami has an infectious, radiating smile. Yet, as a black student living in Maastricht, he is regularly confronted by racism. For example, once as he was cycling home, a group of drunks threw apples at him, calling him a *nigger*. As his teacher (and as a human being), I am infuriated, but as a minority living in Maastricht myself, I am not very surprised.

Albert often chooses not to escalate these situations: "It's something that happens to me so often that I ignore it," but doing so comes at a cost. Not only can such experiences be dehumanizing, but Albert says that minority students too often "try and make ourselves smaller [and] friendlier," so as not to draw any negative attention. What Albert says resonates with me, but it also makes me wonder what is actually behind Albert's trademark smile.

More recently, Albert was walking near Emmaplein at night with his friend joking around in *Shona* (a language spoken in Zimbabwe). When they notice two white girls walking towards them, Albert and his friend instinctively switch to English and start talking about their thesis deadline as if to project that they are the 'harmless black guys'. The girls end up crossing the street anyway.

"There is this really horrible feeling when you're a person of color that you are alone sometimes," laments Albert, but he is convinced that there are more reasons for hope and optimism than fear and despair. He attributes his positivity and resilience in part to the support offered by the UM community: "The university finally got a diversity officer. Her name is Constance Sommerey and she is a gift to this world. That woman is amazing!" Albert's friends also have his back, standing and speaking up with him when he is confronted by acts of ignorance and intolerance. Sharing our stories, for many of us, is a way to build social cohesion and to ease our burdens. Moreover, Albert believes that through meaningful and compassionate dialogue, our collective spirits can be uplifted. He tells me that "ignorance fights to stay, but it's a battle that it cannot win," and in that moment, I smile too because I finally realize that Albert is always smiling because he knows this to be true.

Mark Kawakami,
assistant professor at the Faculty of Law

This column reflects the personal views of the author

Integration Maastricht School of Management and UM: sixth attempt

Another attempt is being made to integrate the Maastricht School of Management (MSM) into Maastricht University. For the sixth time since the turn of the century. The last fiasco dates from three years ago. It was MSM that pulled out of the deal at the last minute. And that when they had never been so close to an agreement, said Philip Vergauwen, former dean of the School of Business and Economics, at that time.

Present negotiations are at an initial stage, emphasise the parties involved. Nick Bos, Vice President of the Executive Board, speaks of "positive intentions" and "an investigative talk". The news is surprising, because there have been so many previous attempts to integrate, among others with the UM's School of Business and Economics and later on with the School of Governance. The last phase of negotiations lasted a full two years. What went wrong in 2015? There were no conflicts or arguments, said Luc Soete, former rector of the UM, back then. Philip Vergauwen, at the negotiating table as dean of the SBE, was disappointed. He was astonished when Wim Naudé, dean

of MSM at the time, delivered the final 'no'. According to Vergauwen the problem didn't lie with the UM. At the same time, he doesn't want to push all the blame onto MSM. That much was clear in his farewell interview a year ago. "They just made different choices."

The dossier is complex, the history is emotionally charged, and for a long time there was distrust among various leaders. MSM also feared that it would become 'incorporated' and not taken 'seriously'.

Within the walls of the university, some have referred to the role that Naudé played as being the one who pulled out of the deal at the last minute. Sources now claim that Naudé, who resigned in July as dean and is on a research sabbatical this academic year, was put on the sidelines by MSM's supervisory board, after which the door to the UM could be reopened. At the moment, an interim board is in charge at MSM. Léon Frissen, chairman of MSM's supervisory board, does not want to comment on the matter. There is no point in looking back, he says. "We have every intention of working on models of co-operation. That will take time." MSM (approximately 60 FTEs) offers a Mas-

ter's of Business Administration, a Master's of Science, together with RWTH Aachen, and a Master's in Management, among other things. They also provide courses in countries such as Azerbaijan, Egypt, Yemen and Romania. These are areas in which the UM is less active, but where they might take steps in the case of an integration.

Maastricht University has few answers to the question why they have resumed the talks and where this may lead: MSM as an autonomous unit under the UM's Executive Board or part of a faculty? "It is still in an orientation phase," says project manager Fred Offerein, who is one of those responsible for the process on behalf of the university.

What complicates the matter is the fact that other sections within the UM are adrift too. The University Colleges and the School of Governance, for example, will need a new 'place' now that a science faculty has emerged from the 'former' Faculty of Humanities and Sciences (FHS). The potential future place of MSM cannot be seen separate from that.

Wendy Degens

Employability Monitor filled in by 43% so far

The UM Sustainable Employability Monitor went online on Monday, 24 September. After one and a half weeks, 43 per cent of the employees have completed the survey. The organisers had hoped beforehand for a response rate of 60 per cent. This appears not to be impossible with another week and a half to go.

Personal e-mails from the rector, posters hung up throughout the university, and a weekly update of the number of participants on the intranet, encouraging all again to complete

the survey. HR director Antoon Vugts: "We need your honest opinion and promise to actively do something with the results." The response rate of the previous survey was about 40 per cent. That survey dates from 2015 and was not, as is now the case, created by in-house UM experts.

The questions concern work pressure, the feeling of belonging (inclusivity), mobility, leadership, feeling safe, learning possibilities, career planning, vitality, how 'family-friendly' the UM is, et cetera.

There are clear differences in participation

rates in the various sections of the UM. University Library personnel (68 per cent) takes the lead, followed by the Faculty of Arts and Social Sciences (67 per cent) and ICTS (64). Employees from the Randwijck faculties need to catch up if they want to reach those percentages. Psychology and Neurosciences get no further than 32 per cent, and Health Medicine and Life sciences is at 37 per cent.

The UM Sustainable Employability Monitor will remain online until Friday, 5 October.

Riki Janssen

iArts students create conceptual clothing line with fabrics from the Maas

How dirty are your clothes?

What kind of waste do you think ends up in the river Maas most? Plastic? Glass? Actually, second- and third-year students of iArts, an interdisciplinary arts programme of Zuyd Hogeschool to which also UM teachers contribute, found a lot of clothing and textiles. Commissioned by Dutch Earth Week - which starts next Monday - to do a project about nomadic waste in the river, they designed a clothing line made from fabrics found in the Maas.

"We started looking at the life cycle of clothing," says Isabella De Angelis, one of the five students involved in the project. How do clothes end up in stores and what happens to them when people no longer want to wear them? To find out - research is just as important as the creative aspect in iArts-projects - the students dived into the world of fast fashion.

"There is pollution every step of the way," says De Angelis. "From the chemical substances used to dye the clothes to the microplastics that end up in the water when they are washed." "It has really changed my perspective on shopping," says second-year Sophie van Leeuwen. "I've stopped buying fast fashion brands. The fashion world is not transparent at all. It's very difficult to find out how, where and by whom your clothes are made."

The clothing line is meant to raise awareness. "We want to show that clothes are never really waste," says De Angelis. "Their life cycle doesn't end if you reuse the fabrics." In addition, the students poured their research into a creative writing form and created a magazine. "We don't want to scare people off with pages of dry research," Van Leeuwen grins. De Angelis adds: "We want to invite people to learn, not throw it at them. That can make you feel a bit defensive or it goes in one ear and out the other. We want to tell a story that sticks."

The clothing line (named Distressed) will be shown at an exhibition in

Photo: iArts-students

the Entre Deux shopping mall (Spilstraat 6) on 10 and 11 October. The students also hope to collaborate with FashionClash in June and possibly show the collection on the catwalk. "The clothes are fragile - it's more about the concept - but they can be worn," says De Angelis.

Cleo Freriks

Photo: Loraine Bodewes

(Wo)man at work: **Service staff member at Holland Casino Valkenburg**

“I’m not allowed to gamble, imagine if I won!”

Julia Olslagers (20, second-year student of Medicine) works about eight hours per week, earning on average 400 euros per month.

“Good evening, *goedenavond, Guten Abend, bonsoir*”: it’s clear that the Holland Casino in Valkenburg isn’t far from the tripoint between the Netherlands, Belgium and Germany. Service staff member Julia Olslagers switches easily between Dutch, English, German and French while welcoming guests. “In my two years of working here, I’ve completely regained the foreign language skills I learnt in secondary school. Even French is going quite well. I found this job through my aunt. She also works at the casino and referred me to the position.” Olslagers is working the desk tonight, which means she’s checking guests in and issuing them passes if necessary. “We ask each guest to show their ID – they must be 18 or older to enter the casino – and register everyone. We’re required by law to do so.” Those who already have a membership card – a so-called Favourites pass – can go straight through. For new guests, this card or a day pass has to

be printed. This is done in a flash. “Oh really, that’s it?” various guests say after posing for a picture in front of the webcam on Olslagers’ desk. The picture is entered into the system, together with their address information. All that’s left to do is pay 5 euros and their evening can begin. It’s rather busy from about nine o’clock onwards. “Regulars often show up in the early evening; younger people tend to come in later. They often go for a drink or a bite beforehand.” Olslagers is working practically nonstop. “I prefer it that way. I wouldn’t like having nothing to do half of the evening.” It also helps her stay alert: she has to work until closing time at 3.00 AM. “And then I balance the till, arrange all the documents and tidy up the desk. It’s about 3.30 AM by the time I head home. You get used to it, although of course I do get tired sometimes.” Tonight, she’s sitting at the desk next to the

cloakroom. She jumps in to help when her colleague leaves his post briefly to approach a guest about their clothing. “That’s also one of our jobs. The dress code is no longer very strict – smart casual – but certain things are not allowed. Sportswear, for example, or flip-flops. In these situations, we ask guests if they happen to have something else in their car. They often do, or they drive home quickly to change. We have a few evening jackets here in case of emergency.” Her colleague has returned with the guest’s bulky coat, which aren’t allowed inside either. Another reason to refuse access is intoxication. “That’s something we have to pay close attention to. Gambling under the influence is not allowed. It’s usually fairly obvious; when in doubt, we ask our supervisor. Our supervisor almost always backs our decision and kindly informs the guest they’re welcome at another time.” Always being polite is an important part of the job. “Just like listening

seriously to someone who has a complaint. We’re receiving customer aggression training soon, although fortunately I haven’t yet had to deal with an aggressive guest.” You’re quite mistaken if you think Olslagers herself is a regular star at the poker table, though. “Holland Casino staff aren’t allowed to gamble here. Imagine if we won! Everyone would think the game was rigged.”

Cleo Freriks

This is a series about student jobs; Do you also have a special or funny student job? Please let us know: wendy.degens@maastrichtuniversity.nl

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Viva España

Eating with Eichholtz

My colleague Juan Francisco Palacios Temprano has a large family in Asturias, Northern Spain. This region boasts a rich tradition of making cured meats from a famous Spanish breed of pig. Every winter, when the weather is forecast to be cold and dry, the men in the family slaughter a pig

after having spent more than six months raising it with love and care on a varied diet based on kitchen leftovers. Fortunately for the pig, there's no abattoir involved in the slaughtering process. Juan's grandmother and aunts then set to work to transform the pig into the very best hams and sausages. Hung to dry in the cold and dry winter air, the meat will be available for consumption from the following summer onwards.

Juan went home to Spain during the summer and brought me a chorizo made by his aunt. It was one of the most delicious foods Mrs. Eichholtz and I have ever eaten. Sadly, the chorizo is long gone by now. Juan's aunt has invited me over to help make the next batch of sausages this coming winter, so I may be able to take a few more of them back to Maastricht with me, but winter is still so far away...

Fortunately, there's a place in Maastricht that can supply us with the necessary Spanish hams and sausages for the next few months: the Spanish shop in the Kesselskade, run by Paco and his wife Ingrid, who's from Maastricht. Paco used to be a chef and later sold Spanish hams, sausages and olives in the market. The shop is a more recent upgrade. It's always a bit of a challenge to purchase goods from Paco. As he engages in long chats with each customer, it might take him a while to get to your order of 100 grams of luncheon meat or some Spanish canned food. Back when he ran a market stall, the stall itself was often set up in the morning, but Paco himself was nowhere to be seen yet. The most effective strategy is to go to his shop with a Mediterranean mindset and a great deal of patience. If you're in a hurry, it's better to visit the shop when Ingrid is manning the counter. She's much more efficient.

Juan and I began by comparing two of Paco's cured hams: his jamón serrano and his jamón ibérico. Paco cut the slices on the spot. First up was the jamón serrano. While it's good, fat-streaked and smooth, it doesn't quite have the mildly sweet undertone that characterises very well-dried – and well-salted – ham. It's because of this undertone that cured ham combines so well with melon or figs. Paco's jamón ibérico does have this mildly sweet flavour, and its salty taste is less pronounced to boot. It's subtler and richer. Unfortunately, it's also much more expensive: €5.50 per 100 grams, compared with €2.70 per 100 grams for the jamón serrano. Exclusive to Paco's shop are 'serrano butts',

cuts from the butt end of the cured ham. These ham ends are much drier than cuts from the centre and lack the smoothness and juiciness thereof. But because they're so dry, the flavour is much more concentrated. Serrano butts can be sliced into very thin strips and eaten as a tasty snack, but I like to use them as a seasoning in stews, soups and lentil or bean casseroles, or to sauté onions in the fried pork fat. Delicious.

For those UM staff and students who live in the city centre and are looking to branch out from DeliBelge, Paco's wife makes phenomenal €3 bread rolls filled with jambón serrano and aioli or tomato sauce, or with fresh pâté if Paco has made any. They're very, very good and definitely worth the walk to the Kesselskade.

But the reason why we went to Paco's shop was to try the sausages, of course. Do Paco's sausages measure up to the ones made by Juan's Asturian aunts? Paco offers a wide selection of sausages, so we quickly went to work. The standard chorizos are spicy and quite tasty, but they come with a slight hint of sourness, probably due to the preservative used. Our taste buds rejoiced, however, at Paco's chorizo ibérico. Made from ibérico pork, it has a beautifully rich flavour. The role of the *pimentón* – smoked paprika – is supporting rather than overpowering, there's no trace of sourness and the texture is good. This sausage definitely measures up to those made by Juan's family in Asturias.

Paco told us he originally sold primarily these kinds of superb sausages, but his customers were more interested in the cheaper kinds. It turns out, then, that the infamous Dutch frugality can be found in Maastricht as well.

Piet Eichholtz

Every three weeks, Professor Piet Eichholtz (Professor of Finance at SBE) trawls the streets of Maastricht in search of good food with a student or colleague and reports on his findings here

Ingrid and Pablo Photo: Loraine Bodewes

MCICM: nieuw onderzoekscentrum voor innovatie klassieke muziek

“De philharmonie zuidnederland fungeert als laboratorium voor cultuurwetenschappers”

Een van de nieuwe concertvormen: Symphonic Cinema door philharmonie zuidnederland. Cineast Lucas van Woerkum

‘De Nationale Opera lokt 35-minner met *Die Zauberflöte*’, kopte dagblad *Trouw* een paar weken geleden. Voor de prijs van 15 tot maximaal 25 euro konden jongeren tussen de 16 en 35 jaar naar de voorpremière. De 1600 plaatsen waren binnen twee weken uitverkocht. Geen grijze hardos te bekennen.

Nederland voor

monteert de filmbeelden terwijl het orkest speelt. Het is niet de muziek die de film volgt, maar de film volgt de muziek Foto's: Jean-Pierre Geusens

Zo'n 'Operafliert XI', het trekken van een ander publiek naar klassieke concerten, dat is een van de dingen die Peter Peters voor ogen heeft. Hij is sinds 1 september 2018 bijzonder hoogleraar Innovation of Classical Music en directeur van het nieuwe Maastricht Centre for the Innovation of Classical Music (MCICM); een samenwerkingsverband van de Universiteit Maastricht, Zuyd Hogeschool en philharmonie zuidnederland (zonder hoofdletters). Directeur Stefan Rosu van het orkest nam het initiatief. De financiering komt van de drie deelnemers en de provincie Limburg. Daar bovenop haalde Peters - met Rosu en lector Ruth Benschop van Zuyd - een NWO-subsidie binnen van een half miljoen. Samen goed voor een bijzonder hoogleraar, twee postdocs, twee PhD's, een musicus-onderzoeker en een onderzoeksassistent.

Podium Witteman

Alles draait in het MCICM om de vernieuwing van klassieke muziek. Die nadruk op vernieuwing lijkt te suggereren dat het niet goed is gesteld met (de belangstelling voor) Brahms,

Schubert, Chopin, Mozart, Bach en al die andere grote jongens. Maar dat zien we verkeerd, zegt Peters. De klassieke muziek lijdt niet aan een tekort aan aandacht. Kijk naar tv-programma's als *Podium Witteman* en *Maestro*, kijk naar de grote groepen mensen die op een uitvoering van de Mattheus Passie afkomen of festivals als Wonderfeel; een driedaags muziekfeest in de natuur van buitenplaats Schaep en Burgh bij 's Graveland. Maar daar staat tegenover dat het publiek dat naar concerten van symfonieorkesten komt, vergrijsd en de bezoekersaantallen stagneren. Zowel in Nederland als de rest van de wereld zoeken orkesten daarom nieuwe wegen. "Logisch als je bedenkt dat de huidige vorm - onder andere stilte in de zaal, niet eten en niet drinken - stamt uit de negentiende eeuw en is afgestemd op de toen heersende esthetische idealen."

Buitenlucht

Concerten in de buitenlucht of op bijzondere locaties, concerten samen met Limburgse harmonieën en fanfares, muziek in combinatie met film, het inzetten van digitale media zodat het publiek bijvoorbeeld de groepsrepetities van de hoornsectie

online kan volgen: er zijn legio nieuwe vormen te bedenken die meer of een ander publiek bij de muziek kunnen betrekken, zegt Peters. Dat zoeken gebeurt niet alleen vanachter het bureau van de faculteit Arts and Social Sciences aan de Grote Gracht. "We werken nauw samen met de musici van de philharmonie, onderzoekers van het lectoraat Autonomie en Openbaarheid in de Kunsten en studenten van het Conservatorium Maastricht. De philharmonie zuidnederland fungeert als een laboratorium, noem het een academisch ziekenhuis voor cultuurwetenschappers. Wij kunnen ideeën uitproberen - in 2019 willen we de eerste experimenten in de steigers zetten - maar we kijken ook mee over de schouders van de musici en zien zo waar ze tegenaan lopen."

Badwater

Peters is overigens niet van plan om het kind met het badwater weg te gooien. "Symfonieorkesten zijn belangrijke culturele instellingen met musici die jarenlang hebben gestudeerd om een hoog niveau te bereiken. En er is iets voor te zeggen om grote werken in stilte en rust uit te voeren. Ik zeg dus niet dat dit moet verdwijnen, maar voor elke kunstvorm is het goed om te kijken wat we willen behouden, wat is traditie, wat heeft die traditie jongeren of andere groepen die moeilijk te bereiken zijn nog te vertellen? Er woedt al een tijd de discussie of kunst elitair mag zijn, of het niet de grote massa moet aanspreken? Of is het alleen maar een hobby, zoals minister Wiebes tijdens *Zomergasten* afgelopen augustus zei? Het zijn vragen die je moet stellen, als orkest, als conservatorium en als cultuurwetenschappers. Culturen veranderen steeds, zijn doorlopend bezig om zich opnieuw uit te vinden. Kijk naar de museumwereld, daar kunnen wij veel van leren. Zij weten wel een ander publiek te trekken."

Hiphop

Klassieke muziek is al lang niet meer de enige muziekvorm die ertoe doet. "Er is een breed landschap ontstaan, van pop, hiphop, wereldmuziek, jazz, rap. Klassieke muziek is daarin al tijden niet meer de belangrijkste. Wij onderzoeken hoe de muziekpraktijk verandert, wat zijn de gevolgen van digitalisering voor het orkest? Welke waarde heeft het orkest voor de wereld om zich heen? Wat is de maatschappelijke relevantie? Dat is belangrijk. Je ziet bijvoorbeeld dat in Brabant de vraag gesteld wordt: waarom zouden wij de philharmonie blijven subsidiëren, wat levert het ons op?"

Klinkend erfgoed

Naast nieuwe concertvormen ("we willen een kenniscentrum worden voor eenieder die bezig is met innovatieve projecten") en de maatschappelijke relevantie onderzoekt het MCICM ook het zogenoemde "klinkend erfgoed". "We hebben wereldwijd, maar ook in Nederland overvolle muziekarchieven. Wat doe je daarmee? Wil je dit erfgoed behouden, en zo ja, hoe? We weten dat erfgoed dat niet wordt gebruikt, snel verdwijnt. Wij stellen daarom de vraag: hoe kunnen we de canon van de klassieke muziek 'levend' overdragen? Hoe zorgen we ervoor dat vergeten muziek wordt ontsloten, eventueel bewerkt en gespeeld? Hoe brengen we het verleden op een interessante manier naar buiten? Monteverdi was zestig jaar geleden alleen bekend in kleine kring, nu is hij enorm populair. Ook hier kunnen we leren van musea, zij hebben ook depots waar ze uit putten voor hun exposities."

Viva España

Eten met Eichholtz

Mijn collega Juan Francisco Palacios Temprano heeft een grote familie in Asturië, in Noord-Spanje. In die streek bestaat een rijke traditie in het zelf maken van vleeswaren op basis van het beroemde Spaanse varken. Iedere winter, als de weersverwachting koud en droog is, slachten de mannen van de familie een varken dat ze eerst ruim een half jaar met zorg en liefde hebben grootgebracht, met gevarieerde voeding op basis van de restjes uit de keuken. Gelukkig voor het varken komt er bij de slacht geen abattoir aan te pas. Vervolgens gaan Juans grootmoeder en tantes aan de slag om dat varken om te toveren in de allerbeste worsten en hammen. Die hangen ze te drogen in de koude en droge winterlucht en vanaf de daaropvolgende zomer zijn ze klaar voor consumptie. Juan was deze zomer thuis in Spanje en heeft een chorizo van zijn tante voor me meegenomen. Mevrouw Eichholtz en ik hebben zelden zoiets lekkers geproefd, maar helaas is de worst alweer op. Nu heb ik van Juans tante een uitnodiging gekregen om komende winter mee te komen helpen met de worstenmakerij, dus de kans bestaat dat ik dan nog wat meer van die worsten mee kan nemen naar Maastricht, maar de winter is nog ver weg ... Gelukkig bestaat er in Maastricht een adres om de komende maanden in onze behoefte aan Spaanse ham en worst te voorzien: de Spaanse winkel van Paco en zijn Maastrichtse vrouw Ingrid aan de Kesselskade. Paco is van oorsprong kok en is later op de markt gaan staan met Spaanse hammen, worsten en olijven. De winkel is een recente upgrade. Het is altijd een uitdaging om bij Paco in te

kopen, want hij praat uitvoerig met iedere klant, dus het duurt even voor hij toekomt aan jouw onse vleeswaar of blikje Spaanse conserven. Toen hij nog op de markt stond, was zijn kraam er vaak 's ochtends al wel, maar was hijzelf nog niet te bespeuren. Het beste is om naar zijn winkel te gaan met een mediterrane mindset en flink wat geduld. Voor mensen met haast is het beter om de winkel te bezoeken als Ingrid achter de toonbank staat. Zij is een stuk efficiënter.

Om te beginnen doen Juan en ik een vergelijkend warenonderzoekje naar Paco's Serranoham en zijn Iberico. Hij snijdt de plakken ter plaatse. We beginnen met de Serrano en die is prima. Met vet dooraderd en smeuïg. Maar wat je een beetje mist is de licht zoete ondertoon die heel goed gedroogde – en dus gezouten – ham kenmerkt. Juist die extra smaak zorgt ervoor dat rauwe ham zo goed combineert met vijgen of meloen. De Iberico-ham heeft die ondertoon wel en heeft daarbij een minder uitgesproken zoute smaak. Subtieler en voller. Maar helaas ook een stuk duurder: €5,50 per ons, tegenover €2,70 voor de Serrano.

Wat je nergens anders kan kopen dan bij Paco zijn de 'Serrano-kontjes', de laatste restjes van de gedroogde ham. Die zijn veel verder uitgedroogd dan het middenstuk, en missen daardoor zachtheid en sappigheid. Maar juist door die uitdroging hebben ze een veel sterker geconcentreerde smaak. Je kan die kontjes in hele dunne reepjes snijden voor een fijne borrelhap, maar ik gebruik ze meestal als smaakmaker van stoofpotten, soepen en linzen- en bonenschotels, of ik smoor uien in het uitgebakken vet van de ham. Heel erg lekker. Voor binnenstedelijke UM-ers die uitgekeken zijn op DeliBelge maakt Paco's vrouw voor €3

Ingrid Foto: Loraine Bodewes

fenomenale broodjes Serrano-ham met aioli of tomatensaus – of met verse paté als Paco die gemaakt heeft. Die zijn echt heel erg goed en de wandeling naar de Kesselskade meer dan waard.

Maar we zijn natuurlijk gekomen voor de grote worstentest. Kunnen Paco's worsten de vergelijking met die van de tantes uit Asturië aan? Paco heeft een flink assortiment en we gaan aan de slag. De gewone Chorizos – standaard en pikant – zijn op zich lekker, maar hebben een licht zure bijmaak, waarschijnlijk door het gebruikte conserveermiddel. De smaakpapillen gaan echter helemaal open bij de Chorizo Iberico. Die is gemaakt van vlees van het Iberico-varken en heeft een fantastisch volle smaak. De gebruikte pimenton onder-

steunt, maar overheerst niet. Geen enkel spoor van zurigheid. De *bite* is prima. Deze worst kan zich zonder meer meten met die van Juans familie uit Asturië.

Paco vertelt dat hij oorspronkelijk vooral dit soort topworsten in het assortiment had, maar dat de klanten meer belangstelling hadden voor de goedkopere types. De Hollandse zuinigheid bestaat dus ook in Maastricht.

Piet Eichholtz

Dit is een driewekelijkse serie waarin prof. Piet Eichholtz (hoogleraar Finance aan de SBE) de stad rondstruift met een student of collega op zoek naar lekker eten

Foto

De naam van de fotograaf – Joey Roberts – is vorige week (*Observant* 5) weggevallen op de achterpagina bij de serie Praeses versus Praeses.

Albron: “We zijn heel zorgvuldig te werk gegaan”

Vervolg van pagina 1

Erwin Kuil, directeur facilitaire zaken, wijst op de afspraken in het sociaal plan, zoals die in 2010 zijn ondertekend. Vindt hij dat de medewerkers zich daarnaar moeten voegen? “Dat zijn in ieder geval de feiten.” Albron heeft in het voorjaar individuele

gesprekken gevoerd met alle medewerkers. “De boodschap was: let op mensen, we hebben acht jaar geleden afspraken over arbeidsvoorwaarden gemaakt en die brengen we binnenkort ten uitvoer”, zegt Joan Maassen, operations manager bij Albron Nederland. “Heel zorgvuldig allemaal. En die twee jaar verlenging kan ook geen verrassing zijn, want de optie acht-plus-

twee stond van meet af aan in de afspraken van de UM met Albron.”

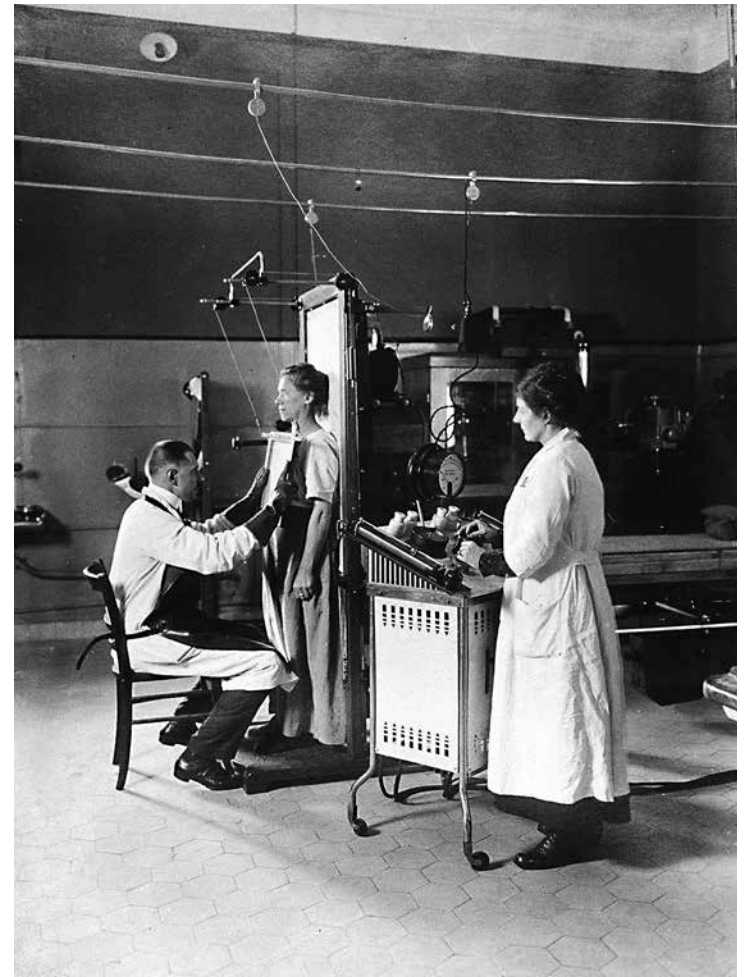
Op 31 oktober, tijdens de volgende vergadering van het LO, zal het college van bestuur op de zaak reageren.

Maurice Timmermans

Expo over 120 jaar beeldvorming in de geneeskunde

Altijd weer diezelfde vraag: wat moeten we daarmee?

De ontdekking van röntgenstraling in 1895 was, zoals zo vele wetenschappelijke vondsten, een toevalstreffer. De Duitse fysicus Wilhelm Röntgen, hoofd van de natuurkundefaculteit in Würzburg (Beieren), zag tijdens een experiment met gassen ineens een fluorescerend scherm oplichten dat zomaar in de buurt lag. De gasatomen bleken licht te kunnen uitzenden, dwars door objecten heen.

Röntgenonderzoek in 1920 Foto: Deutsches Röntgen Museum

Het apparaat waarmee Röntgen experimenteerde, maakt deel uit van de expositie 'Van Röntgenfoto naar scan', in het MUMC. Die is samengesteld door de MUMC Werkgroep Medische Geschiedenis.

Wilhelm Röntgen, de eerste Nobelprijswinnaar voor de Natuurkunde in 1901, ontdekte een revolutie: voor het eerst werd het mogelijk om in het lichaam te kijken. "Mensen waren stomverbaasd", zegt Eddy Houwaart, hoogleeraar medische geschiedenis. "Thomas Mann beschrijft in *De Toverberg* hoe een röntgenfoto op een fotografische plaat tot stand kwam, met alle elektriciteit en herrie die daarmee gepaard gaat. De hoofdpersoon schrikt als hij de longen en het kloppende hart ziet van een medepatiënt in het sanatorium. 'Mijn god, is het wel geoorloofd om dat te zien?'"

Toch was de nieuwe techniek geen *instant succes*. Houwaart: "Wat hebben we hieraan, vroeg men zich af. Een fractuur kunnen we

ook zonder dit apparaat zien. Het heeft zeker vijftien jaar geduurd voordat artsen de meerwaarde ervan zagen." De eerste foto's, zoals te zien op de expositie, waren ook niet bepaald haarscherp.

De weerstand tegen nieuwe methoden blijft niet beperkt tot de röntgenstraling. "Je zag het ook in de jaren zestig bij de echografie, waarmee voor het eerst weke delen als hersenen en een zwangere buik in beeld konden worden gebracht. 'Dat gaat niets worden', meenden de radiologen. Niet in de laatste plaats omdat deze techniek buiten de radiologie om was ontwikkeld, door technenuten, en ook nog eens werd toegepast door andere disciplines - lees koninkrijkjes - namelijk de neurologen en de obstetrickes. Het zou tot de jaren tachtig duren voordat de echografie op de acceptatie van de radiologen kon rekenen."

Hetzelfde gold voor de CT-scan (computer tomografie), een techniek waarbij met behulp

van röntgenstraling dwarsdoorsneden van het lichaam worden gemaakt. Ook nu weer de vraag: wat moeten we hiermee? Vooral ook gezien de hoge kosten. Het apparaat werd in de jaren zeventig geproduceerd door EMI, hetzelfde bedrijf dat The Beatles had uitgegeven, klonk het smalend. Al was de weerstand minder krachtig dan bij de echografie.

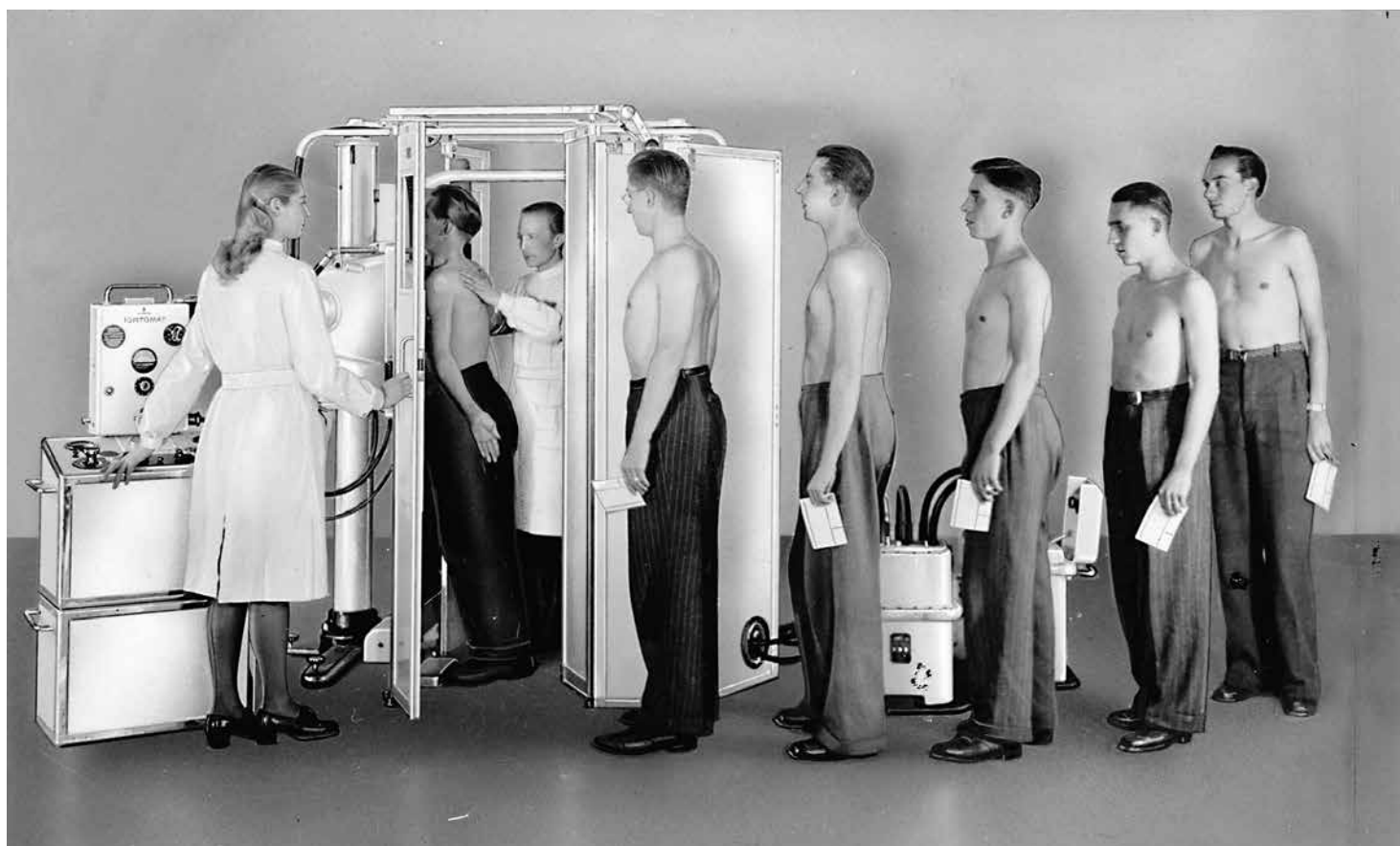
In diezelfde periode duikt de MRI-scan op: *magnetic resonance imaging*. Via een magnetisch veld kunnen artsen, beter dan met de echografie, de weke delen zichtbaar maken. "De techniek speelt een belangrijke rol bij het opsporen van tumoren. Ook hierbij vroegen artsen zich - populair geformuleerd - af: waar zijn we nou helemaal mee bezig?"

Bij elke nieuwe techniek moesten artsen de beelden opnieuw leren lezen. "Een scan lijkt volkomen objectief, maar is schijn. Er moet nog altijd van alles geïnterpreteerd worden. Als je in de jaren tachtig tien radiologen een rönt-

genfoto liet zien, kreeg je drie verschillende verhalen. De een zag iets verdachts, de ander niets en weer een ander een noodsituatie." Hoe ziet de toekomst eruit? "De computer heeft alles op zijn kop gezet. De hoeveelheid informatie op de beelden is zo explosief gegroeid dat artsen paradoxaal genoeg steeds minder makkelijk herkennen. In de toekomst zal de computer op eigen houtje de beelden analyseren en vervolgens een diagnose stellen. De radioloog wordt een soort data-manager, maar de techniek zal de arts niet overbodig maken. Want een integere arts zal nooit afgaan op een scan alleen. Altijd zullen aanvullende onderzoeken en het verhaal van de patiënt nodig zijn."

Maurice Timmermans

De expositie 'Van Röntgenfoto naar scan' is in het MUMC (gang naar Kleefstoren) te zien tot 1 september 2019

Bevolkingsonderzoek in Duitsland met de 'nieuwste' röntgenapparatuur Foto: Deutsches Röntgen Museum

Nog een tentoonstelling:

Europa in beeld

Hoe de reisgids als vaste metgezel de toerist precies toonde wat de moeite van een bezoek waard was en zo een belangrijke rol speelde bij het definiëren van het natuurlijke en culturele erfgoed van Europa. Zie hier de crux van de tentoonstelling 'Europa in beeld', tot stand gekomen in nauwe samenwerking met de universiteitsbibliotheek en de Kunst- en Erfgoed Commissie. De expositie - in de Minderbroedersberg 4-6 - is samengesteld ter ere van het afscheid van Frans Cortenaar, bibliotheekmedewerker van het eerste uur, die met pensioen gaat.

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Zonder volleybal geen leven. Nee, dat is niet zo. Mijn gezin en familie zijn het allerbelangrijkste en dat is altijd zo geweest, ook tijdens mijn carrière als prof-volleyballer. Ik ben een familieman, ga het liefst naar iedere verjaardag, houd van de gezelligheid, de band die we hebben. Als er iets is, dan zijn we er voor elkaar. Ik kan alles met mijn vrouw en het gezin waaruit ik voortkom, delen. Familie is voor altijd, bij vrienden is dat niet zeker.

Wat heb je gemist door je topsportcarrière? Ik heb veel gemist: feestjes, begrafenissen, kerstententjes, het studentenleven. Ik zat vanaf mijn vijftiende bij de nationale jeugdselectie, was dertien jaar lid van het Nederlands team, mocht naar de Olympische Spelen in 2004 waar we op één set na de kwartfinale misten. Ik heb in tien landen, van Rusland, Polen tot Iran gevolleybald, en heb een enorm netwerk, maar als je het hebt over goede vrienden die je al kent sinds je lagereschooltijd, dan is dat er maar één. Mijn vrouw daarentegen heeft een echt vriendennetwerk uit haar jeugd. Maar als je me vraagt of ik het nog een keer zou doen, dan zeg ik: ja, meteen. Het heeft me heel veel gebracht: veel culturen ervaren, veel verschillende mensen ontmoet, in veel landen gewoond. Ik zie nu pas hoe bijzonder het was, ik ben er trots op.

Je lijkt een beetje verlegen. Ik kijk de kat uit de boom. Ik moet me eerst thuis voelen, al ben ik veel opener dan vroeger. En ik ben voorzichtig, zeker als ik de pers voor me heb zitten. Ik heb niet alleen maar goeie ervaringen met de media.

Iran: Ik werd op de 27^e van de maand gebeld en de 28^e zat ik in het vliegtuig naar Teheran, Iran. Ik twijfelde eerst nog, maar mijn vrouw stimuleerde me om te gaan, ook al besefte ze net als ik dat we elkaar dan een tijd niet zouden zien. Het was midden in het seizoen en mijn nieuwe club Kalleh (Amol) had veel verloren. Ze stonden op een achtste plaats in de competitie. In mijn eerste wedstrijd, ik ben spelverdeler, wonnen we. Het publiek, alleen maar mannen, was uitzinnig. De aanvoerder van de supportersvereniging tilde me op - ik ben 1.92 - en liep met mij door de hele zaal. Ik houd er eigenlijk niet zo van, ik geloof in het team, je doet zoiets samen. Dat jaar werden we tweede. Ik heb uiteindelijk 2,5 seizoenen in Iran gevolleybald, bij verschillende clubs. Ik had langer kunnen blijven, maar toen mijn vrouw zwanger was van ons derde kindje, besloot ik te stoppen. Ik had haar al twee keer zes maanden met twee kinderen achtergelaten, dat was al een opgave. Ik vond het steeds moeilijker, wilde bij mijn gezin zijn.

Ik ben te dik. [Grinnikt] Dat is een gevoelige vraag. Ik vind mezelf niet te dik, maar ik heb niet meer het afgetrainde topsportlijf van voorheen. Ik zit prima in mijn vel, sport nog drie keer per week bij mijn oude volleybalclub Hovoc waar ik ooit ben begonnen. Geen topsport meer, maar hobby.

Grote liefde: mijn vrouw, we kennen elkaar al sinds 2001 en zijn zeven jaar getrouwd. We hebben eerst allebei onze studie afgemaakt en zijn toen - we wilden geen lange afstandsrelatie -

Naam: Nico Freriks (36, Uden) * **Functie:** hoofd UM-Sport * **Woont in:** Horst
* **Burgerlijke staat:** getrouwd en drie kinderen: twee meisjes, een jongen (6, 2, 4)

Foto: Loraine Bodewes

“
Mijn vrouw en ik hebben een sterke band, we vullen elkaar aan. Ik ben voor haar uit het vliegtuig gesprongen
”

samen naar het buitenland gegaan voor mijn volleybalcarrière. Zij heeft haar loopbaan voor mij op een lager pitje gezet. We hebben een sterke band, vullen elkaar aan. [Grinnikt] Ik ben voor haar uit het vliegtuig gesprongen. Zij is avontuurlijk en wilde altijd al een keer parachutespringen. Ik heb hoogtevrees, maar wilde niet beneden blijven en afwachten. Toen ik neerkwam keek ik wel meteen of haar parachute open was gegaan. En ik had zoveel adrenaline in mijn lijf dat ik nog wel een keer wilde. Ik deed het voor haar, maar ook omdat ik het belangrijk vind om samen dingen te beleven.

Wat is typisch voor de UM? Ik zit hier sinds half juli. Ik wist niet dat de UM zo internationaal was. De studentenwereld is überhaupt nieuw voor mij, ik vind het een openbaring hoe de gemiddelde student leeft: zo losjes, relaxed, zo makkelijk. Heel anders dan in mijn studietijd in Amsterdam, ik studeerde tussen de trainingen en wedstrijden door (via de Johan Cruyff Academie) Business Administration aan de hogeschool. Pas onlangs heb ik mijn MBA gehaald aan de Maastricht School of Management.

Wat is het moeilijkste aan leiding geven? Ik vind de mensen

heel belangrijk, ik geloof in hun kracht, zij maken het verschil. Ik ben nu bij UM-Sport aan het proeven, luisteren, praten, ervaren. Ik ken de UM nog niet, ik ken UM-Sport nog niet, het is zo breed, er komt zo veel bij kijken om UM-Sport te laten draaien, daar hebben de meeste mensen geen weet van. Het is ook een mooi moment om kritisch naar de organisatie te gaan kijken. Er gaat een heleboel goed, maar het kan altijd nog beter of efficiënter.

Hoe heet je hond? Ik heb geen hond. Ik ben allergisch voor honden en katten. Mijn kinderen hebben geen huisdier, zij kijken bij opa naar het aquarium dat hij sinds zijn pensioen heeft. Dat vinden ze heel interessant.

Vaders of moederskindje? Ik lijk qua karakter meer op mijn moeder. We zijn bescheiden, vinden familie belangrijk, zijn behulpzaam en zorgzaam. Het fanatieke en analytische heb ik van mijn vader. Een eigenschap waar ik niet trots op ben? Ik ben soms ongeduldig en kort door de bocht. Dat kan bot overkomen.

Film: A Simple Favor

Hoe stijl de zielloosheid verhuult

Still uit A Simple Favor

Verhaal: Stephanie (Anna Kendrick) heeft Emily (Blake Lively) leren kennen toen ze beiden hun zontjes ophaalden van school. Daar waar Stephanie na de tragische dood van haar man een haast muizig leven leidt, gedraagt Emily zich stijlvol, gedurfd en provocatief. Stephanie wordt binnen de kortste keren in Emily's wereld gezogen en leert zo ook haar man Sean (Henry Gouling) kennen, ooit een gewaardeerd schrijver. Op een dag vraagt Emily of Stephanie haar zontje van school wil halen, omdat ze voor zaken dringend weg moet. Geen probleem, maar als Emily die avond niet terugkeert begint Stephanie zich zorgen te maken.

O la,la,... wat een stijl.

- Het valt te prijzen dat de Amerikaanse regisseur Paul Feig, toch vooral bekend van komedies zoals *The Heat*, *Spy* en niet te vergeten *Bridesmaids* het met deze thriller over een andere boeg gooit.
- In *A Simple Favor* besteedt Feig veel aandacht aan kleding en de interieurs van de woningen, en bijna altijd zijn er wel stijlvolle chansons uit de jaren zestig van Serge Gainsbourg of Brigitte Bardot te horen. Zoals gezegd, *très chic* allemaal.
- Blake Lively is als Emily intrigerend. Ze is overtuigend en tegelijk ongemakkelijk. Je voelt voortdurend dat ze niet alleen provo-

ceert maar vooral ook manipuleert.

Poeh, poeh,... wel heel veel stijl zeg.

- Ondanks dat ik Anna Kendrick over het algemeen graag zie, overtuigt zij in *A Simple Favor* niet. Diep verborgen heeft Stephanie wel een donkere kant maar bij Anna Kendrick geloof je de boosaardigheid eigenlijk geen moment.
- Het is een film die gedragen wordt door zijn constructie, waarbij de verschillende intriges in elkaar grijpen en de ene verrassende plotwending wordt gevolgd door de andere. Het is alsof Paul Feig zijn versie van de Franse klassieker *Les Diaboliques* (1955)

van Henri-George Clouzot wenste te maken. Alleen wordt *Les Diaboliques* uiteindelijk een zwartgallige vertelling en daardoor bijtend. Dat durft Feig, toch te zeer een comedy-regisseur, niet aan.

Het definitieve jury-rapport: Uiteindelijk is de film te braaf en ontbreken de schurende randjes. Hoe mooi en stijlvol ook, gaandeweg blijkt *A Simple Favor* redelijk zielloos.

Jan Salden

Jan Salden is docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

Blijf thuis, vermenigvuldig U

Paniek, mensen. Al een week of drie is er veel te doen over hoeveel inwoners Nederland kan herbergen. En wat dat dan voor soorten Nederlanders zullen zijn. Ik ga er nu even vanuit dat een ontwikkeling naar twintig miljoen landgenoten waarschijnlijk is. Pak hem beet, drie miljoen meer dan nu. Die mensen zullen nog meer dan voorheen in de Randstad wonen. Die uitdaging voor ons kleine land laat ik even zitten.

Belangrijker is dat zo'n toename vooral door immigratie zal worden bepaald, ook wel door de overigens nu wat afvlakkende veroudering, maar niet door een hoger kindertal van de autochtone bewoners. Een ongemakkelijke uitdaging voor iedereen. Menigeen zal zeggen: beperk dan de instroom van categorieën migranten van wie de kans op geslaagde integratie gering is. Nog afgezien van allerlei morele en zoals dat heet rechtstatelijke bezwaren is zo'n streven op grote schaal onuitvoerbaar. Met alle Nederlanders tegen de rest van de wereld waar de inwoners het gemiddeld minder goed getroffen hebben dan wij, is geopolitieke dwaasheid. Bovendien zal een

teruglopen van de actief werkende bevolking leiden tot een verlies aan welvaart. Daar is niemand voor. Bedenk daarbij dat in heel veel

Europese landen en ook Japan ons probleem nog meer ingrijpend blijkt. Wat wel te doen? Even een paar weken terug in de tijd. Nederland was in rep en roer vanwege de dreiging van gedwongen uitzetting van twee Armeense kinderen. Het sentiment over wat de kinderen werd aangedaan was terecht heel groot. Wie verzint het om jongeren die hun hele schoolleven in Nederland hebben doorgebracht te verbannen naar een land waarvan ze de taal niet spreken en waar het in ieder geval sociaaleconomisch slechter verblijven is dan hier? Uiteindelijk heeft de staatsecretaris op grond van zijn bevoegdheid 'gratie' verleend. Het is een uniek geval, riep hij. De volgende kinderen zijn overigens al met naam bekend. Een merkwaardige kant van al deze commotie is dat niemand in deze politieke arena zei: houd toch op met dit achterhaalde beleid! Nederland heeft kinderen nodig om zijn huidige welvaart op peil te houden. Wie weet zullen kinderen van migranten wél kiezen voor het beroeps onderwijs.

Kort en goed, Nederland heeft kinderen nodig in de nabije toekomst. Wanneer de autochtone

bevolking om al of niet begrijpelijke redenen in gebreke blijft, dan is er plaats voor kinderen met een allochtone herkomst. Kom op, politici, doe eens normaal, zoals ze in de Tweede Kamer zeggen.

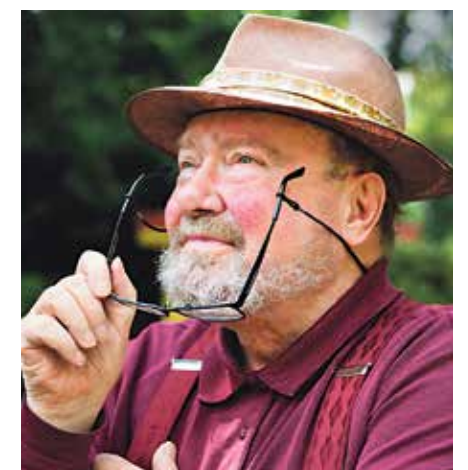

Foto: Loraine Bodewes

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Harald Merckelbach (vz), Sandra Daas,

Catharien Kerkman, Bettina Geiling,

Christoph Rausch

Redactieraad

Piet Eichholtz (vz), Birsan Erdogan, Silvia

Evers, Stephanie Meeuwissen, Thomas

Vaessen, Loes Visser, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Yuri Meesen 043 - 38 85 385

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Cato Boeschoten, Wammes Bos, Wim Groot,

Mark Kawakami, Hans Philipsen, Jan Salden

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Maud

Bovelander

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltsjes zie info bij Paarltsjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op

de universiteit en op diverse locaties in

Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder

voorafgaande schriftelijke toestemming van de

hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden

overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de paarltsjes

iedere week ook op internet:

www.observantonline.nl

paarltsjes

Bijbaantje? Restaurant de Kokeers zoekt nog

enthousiaste collega's voor bediening en afwas.

Liefst met ervaring Hertogsingel 104

Tel. 0646200014

EXPERIENCE THE REAL HOSTEL VIBE JOIN

OUR TEAM @ STAYOKAY MAASTRICHT

WWW.WERKENBIJSTAYOKAY.COM

WORLD PRESS PHOTO 2018 19OKT/11NOV

CENTRE CERAMIQUE GUIDED TOUR

ENGLISH LANGUAGE 19 OKT AND 28 OKT

INFO/TICKETS

www.KLANTENSERVICE@MAASTRICHT.NL

Bijbaantje? Restaurant de Kokeers zoekt nog

enthousiaste collega's voor bediening en afwas.

Liefst met ervaring Hertogsingel 104 Tel.

0646200014

Paarltsjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paarltsjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paarltsjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paarltsjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

GOED TEHUIS GEZOCHT!

Ruim 600 honden en tientallen katten wachten op een liefdevol huis. Kom eens kijken op onze site!

www.animalinnneed.com

4 oktober
EAT no ANIMALSDAY
15% discount on
vegan and
vegetarian
meals and salads.
M.RK.T @ SBE & FHML
M.RK.T

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

Phuong, 6 jaar, Cambodja

WIJ ZIJN WAAR KINDEREN ONS NODIG HEBBEN

www.savethechildren.nl

Save the Children

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

03-10 12.00 uur: mw. drs. Xiaomeng Liu, MSc.	17-10 14.00 uur: mw. Angel M.R. Schols, MSc.
03-10 14.00 uur: mw. Sinem Kilic, MSc.	19-10 10.00 uur: dhr. Stijn M.A. Michielse, MSc.
03-10 16.00 uur: mw. (Ankie) J.P. van Geffen, MSc.	19-10 12.00 uur: dhr. Max A.A. Vogel, MSc.
04-10 12.00 uur: mw. Mirre den Ouden, MSc.	19-10 14.00 uur: mw. drs. Marig Vernooij
04-10 14.00 uur: mw. Geraldine Rodriguez Nieto, MSc.	22-10 16.00 uur: dhr. Georgios Schoretsanitis, MSc.
04-10 16.00 uur: mw. Jennifer Waidler Heisecke, MSc.	23-10 10.00 uur: mw. drs. Nancy E. Winslade
05-10 10.00 uur: mw. Syenna H.J. Schievink, MSc.	23-10 16.00 uur: mw. Justine Niemczyk, MSc.
05-10 12.00 uur: mw. Mirjam Pot, MSc.	24-10 12.00 uur: dhr. Kelemework Adane Asmare
05-10 14.00 uur: mw. Vera M. Bossel, MA	24-10 14.00 uur: mw. Solomon Shiferaw Yesuf, MSc.
05-10 16.30 uur: Inauguratie mw. prof. dr. Pilar Martinez-Martinez	24-10 16.00 uur: dhr. Mohammad Kamal, MD
09-10 16.00 uur: dhr. Sergio A. Parra Cely, MSc.	25-10 10.00 uur: dhr. Alfons M.P.N. van Impelen, MSc.
10-10 10.00 uur: dhr. Jiangin Wang, MSc.	25-10 12.00 uur: mw. Jeanne Heil, MSc.
10-10 12.00 uur: mw. drs. Latifa Abidi	25-10 14.00 uur: mw. Arienne (Alieske) E.H. Dam, MSc.
10-10 14.00 uur: mw. Stephanie Lenzen, MSc.	25-10 16.00 uur: dhr. Diogo Cotta, MSc.
10-10 16.00 uur: dhr. Walter J. Eppich, MSc.	26-10 10.00 uur: mw. Marlies De Ligt, MSc.
11-10 10.00 uur: mw. drs. Ies Dijkman	26-10 12.00 uur: dhr. Roel H.L. Haeren, MSc.
11-10 14.00 uur: dhr. Stylianos Charitakis, MSc.	26-10 16.00 uur: Afscheidscollege prof. dr. André Knottnerus (St. Janskerk)
11-10 16.00 uur: mw. drs. Marlies den Hollander UM-KU Leuven	31-10 12.00 uur: mw. Stephanie Brinkhues, MSc.
12-10 10.00 uur: mw. Judith H.G. van Haare, MSc.	31-10 14.00 uur: dhr. Subha Ramani, MBBS, MMed, MPH.
12-10 12.00 uur: mw. Isabelle Bos, MSc.	31-10 16.00 uur: dhr. ir. Stefan G.H. Heinen
12-10 16.30 uur: Inauguratie prof. dr. Leon L. Schurgers	

Interne vacatures

- **Managing Director**, Business Intelligence and Smart Services Institute, MUO, 38 hours
Vacaturenummer: AT2018.187
- **Promovendus**, FHML, Oncology & Developmental Biology, 38 uur
Vacaturenummer: AT2018.209
- **Policy Advisor** at the Policy Development and Quality Assurance Office at Maastricht University's SBE, 32-38 hours
Vacaturenummer: AT2018.267
- **Medewerker Documentmanagement en Informatie Voorziening** (DIV-medewerker), Finance, 38 uur
Vacaturenummer: AT2018.268
- **Full Professor** on 'Youth, Food, and Health', Campus Venlo, 24-40 hours
Vacaturenummer: AT2018.278
- **PostDoc** position in Textile/Biomedical Engineering, Chemelot Campus Geleen, 38 hours
Vacaturenummer: AT2018.279
- **Secretaresse**, FPN, 30.8-38 hours
Vacaturenummer: AT2018.280
- **Medewerker CRIS support**, Universiteitsbibliotheek, 26,6 uur
Vacaturenummer: AT2018.281

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

cato

Gedist

Ik had laatst een topdag met mijn tweejarige neefje uit Amsterdam. Na zijn eerste verjaardagen te hebben gemist omdat ik in Maastricht woonde, zou ik nu een hele ochtend op hem passen. Bij binnenkomst was er even tijd nodig om te wennen. Met grote ogen keek hij me aan. "Hee Ezra, ken je me nog?" Een bijna onhoorbaar zuchtje kwam over zijn lippen. Verder bleef het stil. We begonnen voorzichtig: een boekje voorlezen. Op wie ik ook op had gepast in mijn leven, voorlezen deed het meestal goed als je een vertrouwensband op wilde bouwen. Daarnaast was Ezra zelf op het idee gekomen, dus ik had hoop. Het verzoek om op schoot te komen zitten tijdens het lezen sloeg hij dan weer vriendelijk af. Zeventien boekjes later was het tijd om de deur uit te gaan. Mijn moeder had voorgesteld om samen met ons een jeugdvoorstelling te bezoeken ("dat breekt de dag zo lekker") dus deed ik Ezra zijn jas en zijn schoenen aan en vertrokken we richting de tramhalte. Ezra wilde niet de trap afgedragen worden, maar gunde mijn *Cato-valt-van-de-trap*-act dan wel weer een gulle glimlach. Ik had het idee dat hij mijn aanwezigheid langzamerhand wel kon waarderen.

Helaas moesten we de voorstelling missen omdat tram 7 vertraging had en we te laat bij het theater aankwamen. Dat bedierf Ezra's humeur echter niet. Vrolijk wandelde hij de foyer binnen, waar ik chocomelk voor hem bestelde. Wat er die morgen verder ook gebeurde, de vrolijkheid van mijn neefje verdween niet. Schaterlachend liepen we terug naar de tram terwijl hij deed alsof elk portiek een verstoppilaats was. Vervolgens stonden we tien minuten stil bij het politiebureau, omdat Ezra naar de politieauto's wilde kijken. "Tevreden met zo weinig, dat lieve knaapje", dacht ik, en voldaan legde ik hem aan het eind van de ochtend in zijn ledikantje.

Het kon bijna niet anders of deze dag zou mijn succes met andere kinderen positief beïnvloeden, maar nee. Zo werd ik net flink gedist door een peuter. Ik liep langs het fietspad en hij kwam me samen met zijn moeder tegemoet rijden. Hij zat voorin de bakfiets en stak zijn handje uit. Snel stak ook ik mijn hand uit en riep vrolijk "high five!". Toen de fiets langs mij sjeesde trok het knaapje plots zijn hand terug en keek me afkeurend aan. Daar stond ik dan met mijn uitgestoken arm. Génant.

Cato Boeschoten

Wat vind je het minst leuk aan jezelf?

Praeses Cerberus versus **Praeses Uros**

Stan van Haren (20), derdejaars International Business en voorzitter van onafhankelijk Heerendispuut Cerberus

Aantal actieve leden: ongeveer 8

Borrelen: meestal in de Boschpoort

Betekenis Cerberus: "De driekoppige hellehond die de hel - lees: het rumoerige studentenleven - bewaakt."

Eveline Saalberg (20), derdejaars geneeskunde en voorzitter van de studentenatletiekvereniging Uros

Aantal actieve leden: rond de 90

Borrelen: Gabi's Beer Bar

Betekenis Uros: "Unidentified Running Objects. Ik heb die naam niet bedacht, veel mensen denken dat het om een Griekse god gaat, haha. Ik zou een echte Griekse god hebben gekozen."

ACHT LEDEN, IS DAT NIET WEINIG?

Van Haren: "We hebben flink ingeteerd de laatste jaren, normaal hadden we zo'n vijftien leden. Jongens die wij graag willen, zijn bang dat ze studievertraging oplopen. We hebben daarom onze activiteiten gedownsized. De woensdagavond is heilig, dan moet je komen. De andere avonden zijn niet verplicht. We hebben nu een paar aspirant-leden."

IK BEN 20 EN IK BEN VOLWASSEN?

Van Haren: "O, lastig. Wat is dat, volwassen zijn? Als je de hele week van negen tot vijf werkt? Of is het je gedrag?"

Saalberg: "Ik ben geen kind meer en ook geen middelbare scholier, maar ik leid ook nog niet een volwassensmensleven met werk en een gezin. Ik zit er tussenin, ik ben student."

Van Haren, met instemming van Saalberg: "Maar we zijn wel zelfstandig, je moet alles zelf regelen, tot de belastingaangifte aan toe."

HET LEUKSTE AAN JOUW LEVEN ALS STUDENT?

Saalberg: "Dat je geen verantwoording meer aan je ouders hoeft af te leggen, dat je alles zelf mag beslissen. Niet dat ze heel moeilijk deden, maar toch."

Van Haren: "Na een weekje thuis ben ik altijd blij als ik weer terug ben in Maastricht. Hier zegt niemand iets als ik mijn kleren in een hoek van de kamer gooi. Mijn ma zou daar iets van zeggen."

JULLIE KOMEN ALLEBEI UIT EEN KLEIN DORP, EVELINE UIT VESSEM BIJ EINDHOVEN EN STAN UIT WEURT BIJ NIJMEGEN. IS DAT WENNEN, NU JE IN DE STAD WOONT?

Van Haren: "Ik ben geen echte Weurtenaar en ben blij dat ik weg ben. Iedereen kent iedereen, bij de kapper wordt er geroddeld."

Saalberg: "Ik ben import, mijn ouders komen uit het Gooi, maar ik spreek wel met een Brabantse accent, ja. Ik vind het dorp iets gezelligs hebben. Ik heb daar vriendinnen die ik al ken sinds groep één van de basisschool."

JULLIE ZIJN ALLEBEI DERDEJAARS, MAAR KENNEN ELKAAR NIET.

OOIT VAN UROS EN CERBERUS GEHOORD?

Van Haren: "Nee, ik heb niet zoveel affiniteit met atletiek. Ik ben geen lid van een studentensportvereniging, dan heb je in het weekend wedstrijden en dat is lastig als ik naar huis wil. Ik ga naar de sportschool Basic Fit, een keer in de zoveel weken, dat ligt in de binnenstad, daar woon ik. UM-Sport is te ver fietsen. Ik wil niet eerst moeten sporten om te kunnen gaan sporten."

Saalberg: "Ik had nooit van Cerberus gehoord, ik heb er wel over nagedacht of ik lid zou worden van een dispuut, maar ik deed al aan atletiek, ik train een paar keer per week, dan moet je keuzes maken."

Van Haren, enthousiast: "Je maakt er vrienden voor het leven, we zijn close, eten samen, drinken samen, gaan weekendjes weg, laatst nog naar Brugge, ik woon in een dispuutshuis, echt heel plezant."

WAAROM WILDE JE VOORZITTER WORDEN?

Saalberg: "Ik train bij Uros en wilde wat terug doen. Bovendien doe je ervaring op in leiding geven en het staat goed op je cv. Ik train vijf tot zes keer per week, ik was in 2018 nationaal studentenkampioen op de 200 en 400 meter sprint en negende bij het Nederlands Kampioenschap op de 200 meter."

Van Haren: "Ik ben wel onder de indruk, dat vereist doorzettingsvermogen." Saalberg: "Ik heb een topsport-status aan de UM. Maar ik sport voor mijn plezier, forceer mezelf niet, dan presteer ik het beste. In 2019 hoop ik bij de laatste acht te zitten op het NK, en ik droom ervan om mee te doen aan het Europees Kampioenschap onder de 23 en de Universiade 2019, een soort Olympische Spelen voor studenten."

WELKE VRAAG ZOU JIJ AAN DE ANDERE PRAESES WILLEN STELLEN?

Het blijft een tijd stil, ze vinden het lastig, de vraag komt tot drie keer toe terug, dan heeft Saalberg een vraag voor Van Haren.

WAT VIND JE HET MINST LEUK AAN JEZELF?

Van Haren: "Mijn uitstelgedrag. Ik denk altijd tijdens een blok: het komt wel goed en dan moet ik aan het einde keihard werken."

Riki Janssen
Foto: Joey Roberts

